

zakurjena lepó, tajinstven mrak je vladal v nji. In Rozi je to izbo tako ljubila.

Tudi mati je prišla v izbo in je obvezala Rozi rano pod čelom.

Redka radost brez bridkosti.

J. E. Bogomil:

Kaj bo, kaj bo?

Danes je pa Minka pridna. To me veseli!« Kako rada čuje Minka tãkole pohvalo iz maminih ust! Od dne do dne si bolj prizadene, da ustreže svoji mami, kar je le največ mogoče.

Takóle pod jesen je bilo. Dornikov oče so z veseljem spravili pod streho obilni pridelek. Kmalu potem je pa prišla Minka z mamó obiskat svojega strica.

— »No prav, prav, da sta prišli. Saj sem že povpraševal, zakaj vaju nič več ni.«

— »Saj tako veste. Dela je toliko; povsod moram bití sama, drugače pa ni nič.«

— »Kaj pa on, Janez, ali še kaj piše?«

— »Ni še dolgo, kar je pisal. Pravi, da se mu dobro godi pod Rusom. Pa saj mora tako pisati, če ne, pa ne gre pismo naprej. Da bi že vendar prišel domov!«

— »Hvala Bogu, da je le še živ! Ti imaš le enega mooža in jaz le enega brata. Kaj pa Minka? Ali je pridna?«

— »Dosedaj še dosti rada uboga.«

— »To je prav! Nekaj že odleže pri hiši. Vsaj malega kaj povaruje.«

— »Res! Hvala Bogu, da jo imam!«

— »Čakaj, Minka, no, ker si pridna, ti bom pa nekaj dal.«

Pa odidejo stric in prinesó precejšen kos kruha, namazanega s sladko strdjo. Neizrečeno dober je tak prigrizek. Pa ga človek ne dobi vsak dan v roke.

Kaj bo, kaj bo?

En časek sedi Minka mirno za mizo in objeda sladki prigrizek. Pa ji pride na misel, da mora iti na vrt. Kajpak bi rada pokazala mimoidočim, kakšne dobrote danes uživa.

— »Le v hiši bodi, bo bolj prav,« ji dejo mati.

— »Samo malo bom šla na vrt.«

— »Ni treba.«

»Malo naj gre, no,« zaprosijo zanjo še stric. In na stričevo željo se omehča tudi mamino srce.

Na vrtu je pa res tako prijetno! Sadno drevje se klanja pod bogato težo jabolk in hrušk. Jesensko solnce pa sije tako prijetno in vabljivo, da človeka res siloma izvabi iz hiše.

Kaj pa to? ... Minka, joj, ali vidiš? — Grda osa obletava tvoj kos kruha. Sladka strd ji diši. Beži, osa te lahko pikne, potem bo pa jok!

Minka se ji umakne za drvarnico. Tako ubeži eni nesreči, zaide pa v drugo. Petelin ima tam zbrano svojo družino. Tistega petelina pa Minka že dobro pozna. Kar je volk za jagnjeta, to je petelin za kruh. Minka — če te zagleda, kaj bo? Le zopet beži!

Tukaj na vežinem pragu bo pa mir. Jej, to bo prijetno! Minka se lepo mirno vsede in spravlja sladko malico z vso slastjo pod streho. — — Ali, kaj je danes? Nikjer nima miru. Stričev Koder se ji približa. Kruh mu je zadišal; medu bi se pa menda tudi ne branil? Lepo mirno se vsede Minki ravno nasproti in prijazno zamahlja z repom. Svoje svetle oči pa upre naravnost v Minko. Minki zatrepeta srce ... Koder pa le mahlja in potrpežljivo čaka, kdaj mu bo priletel kak grizljaj. Ko pa vsa potrpežljivost nič ne pomaga, se Koder malo presede, grdo zarenči in parkrat precej močno zalaja. Minka pa v jok. Najrajši bi planila v hišo. Koder se pa huduje po svoje. Oh, kaj bo, kaj bo?

Na vso srečo pridejo stric iz hiše in zapodé nikdar sitega Kodra. Minka pa gre z njim. V hiši, pri mami, ima vsaj mir. Pes naj pa bo, kjer hoče.

